

Studenice pod Bočem na Štajerskem

FRAN KOŠIR:

O Groblji pri Studenicah.

Narodna pravljica iz Dravinjske doline.

b znožju velikana — stasitega Boča — v plodoviti Dravinjski dolini, stoji prijazen ter starodaven trg Studenice ki so oddaljene le pol urice od železniške postaje Poljčane. Skozi ljubko dolinico se leno vije Dravinja — reka, ki ima svoj izvir v lesovitem Pohorju.

Na levem bregu Dravinje, severno od slikovitih Studenic so Groblje, hribček, ki o njem pripovedujejo, da je stal na njem za Rimljanov kraj velike razprostranosti in z močno utrjenim gradom. Po Wartingerjevi zgodovini štajerske dežele se je dandanašnje Groblje imenovalo Monsio Ragando.

In ni dvombe, da so se po Groblji vzdigovale nekaj res obširne stavbe. Naše trditve nam ne potrjuje že samo ime Groblje, temveč to izpričuje tudi zidovje, ki trčijo nanje pri obdelovanju ondotnega zemljišča.

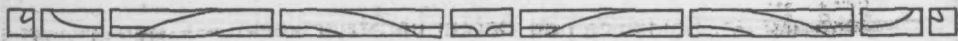
Preko Groblje je držala nekdaž tudi rimska cesta.

No, in ljudstvo nam pripoveduje o nekdanji Groblji:

Bilo je o mraku krasnega pomladanskega večera. Hladen vetrič je rahlo pihljal sem izza visokega Boča, in na vzhodnem obzorju je prilukaia prijazna luna ter obsvetila vso okolico.

Takega večera se je vračal z dela svoje dni sodar, obložen s sodarskim orodjem, po cesti proti Groblji. Dospevši vrh hribčka, zagleda tamkaj odprta velika vrata in med njimi starega moža z dolgo, belo brado ter v sivi obleki. Starec sodarja prijazno ogovori ter povpraša, ako bi mu ne hotel nekaj popraviti na poškodovanem sodu. »Če res sodu ne manjka veliko, vam potrebno takoj napravim,« pravi sodar ter gre za starcem, ki ga vede v globoko in prostrano klet, polno sodov rujnega vinca. Sodar delo ročno in točno dogotovi, potem pa hoče oditi. Ali mož stopi pred njega ter ga sili, da pove, koliko zahteva za svoj trud. Sodar se je na vse kriplje branil kaj zahtevati z izgovorom, da ni ničesar zamudil, da za tako malo delo nič ne računi in tako dalje. A vse ni nič pomagalo. Starec obloži prostovoljno sodarja s srebrnjaki in cekini tako obilno, da jih je komaj nesel. Potem spremi sodarja starec do vrat in izgine.

Od iste dobe ni o njem več ne duha ne sluha.

S. ČEŠAREK:

Prvo pismo.

rance Kralj ali Kraljiček — kakor so ga po navadi klicali — ni bil ravno med najboljšimi učenci četrtega razreda. Gotovo, učil se je veliko, če bi doma na kmetih toliko časa presedel pri knjigah, bi gotovo prekosil Štacunarjevega Majka. Ali mestne šole so težke in hude. Pa tudi izkušnjav in priložnosti ni na kmetih toliko, ki bi dečka odvrčale od knjige in ga vabile ven med razposajeno, objestno deco, kakor v mestu.

In tako se je zgodilo, da je naš ubogi Kraljiček prinesel iz šole izpričevalo za drugo četrtletje in v njem so bili debelo napisani celi štirje »nezadostni«.

S strahom je pokazal svoje slabo izpričevalo svojemu stricu, osmošolcu Mrgoliču. — Kraljiček, Mrgolič in študent Gorenjec, vsi trije so namreč stanovali skupaj v eni sobi.

»Ti fant!« mu je z jeznim in svarečim glasom govoril stric Mrgolič, »ne bom te več opominjal in te priganjal k učenju. Kakor vidim, je ves moj trud zaman, in ne preostaja nič drugega, kakor da pišem očetu, da